

Pouk, disciplina, sploh vse poslovanje pri alterniranji je za učitelja lažje, pripravneje in koristneje, kakor pri menjanji učencev.

Vsak učitelj meni, da najbolje poučuje in izreja svoje učence in da noben drug ne zna tako dobro. Ako otroci vedno druge učitelje dobivajo, ostane njih izreja in pouk največkrat polovičarska. Kakor bi se vsak zidarski mojster prav lepo zahvalil, ko bi ga sred zidanja odstavili ali pa da bi mu vsak trenutek drugo užé začeto poslopje v nadaljno zidanje dajali ter bi raji vse popustil — tako je tudi učitelju na večrazrednicah.

Komaj naj učitelj po preteku prvega šolskega leta svoje otroke spozná in jim podlogo za nadaljno poučevanje podá, užé naj svoje pričeto delo prepustí drugemu, kateri bode mnogo tega, kar je on storil, ovrgel ali vsaj predrugačil. Temu se bode pa zopet jednako godilo. Podobno je to zidanju hiše, ki se vsled samih popravljanj, ko je dozidana, na kup podere.

Pa nadaljujmo! Pri alterniranji poučuje in izreja učitelj enakomerno, polagoma, korak za korakom, brez pre naglosti, vse se ujema. Njegov uspeh raste kakor zidovje pri zidanji. Recimo pa, da on to ali ono pokazi ali slabeje naredi; vsaj ima čas in voljo, da lahko popravi in tudi popravi. Ko on slednjič svoje otroke v življenje oddá, podoben je mojstru, ki je hišo dovršil. Kakor je ta hišo naredil, tako je učitelj svoj smoter gotovo dosegel. Da si morda njegov uspeh ni uzoren, gotov je pa, dosegel ga je. Kolikor bolj je bil učitelj priden, vesten, uzoren v izpolnovanji svojih dolžnosti, toliko večje vrednosti je njegov večletni sad.

Jalov je izgovor, da, ako je bil učenec pri večjih v delavnostih in sposobnostih ne-jednakih učiteljih, da kar je pri jednom premalo zadobil, pa je pri drugem toliko več se učil; — taka podloga njegove izreje in pouka je polovičarska in malovredna. Bolje malo, pa to temeljito, kakor mnogo, a površno.

Pri alterniranji ima učitelj priliko do nadaljne izomike metodike v pravem poučevanju in izreji. V teku treh ali štirih let ima obilo prilike, da sad svojega truda in delovanja opazuje. Njegovo občevanje z otroci in njegov pouk zadobi vsled mnogih in korenitih pripravljanj in mnogostranskih izkušenj najboljo podlogo in učitelj postane pravi strokovnjak. Ako pa učitelj vedno v jednom razredu, recimo 10 in več let, poučuje, postane stroj, dober za pouk v tem razredu in na tej šoli — za vsako drugo porabo, za drugo šolo — je pa skoro nesposoben. Ako slučaj hoče, da ga drugam prestavijo ali da avanzira do nadučiteljske službe — tedaj je kakor živinče pred novimi vratmi; treba se mu je začetkoma učiti, vse mu je neznano in novo. V slednjem slučaju i ni sposoben, da bi svoje kolege dobro nadziral, ter napake, ki jih ima ta ali oni, ne vidi.

Prihdnje deželne učiteljske konferencije nalog je, da se o tem zatrdno odloči in izreče. Zato bi želeti bilo, da bi tedaj kateri ud deželne konferencije to vprašanje sprožil.

Knjiga Slovenska

XIX. veku.

Vojteh Kurnik (Adalbert Kurnig) r. 9. avg. 1826 v Tržiču, kolar, pozneje v Ljubljani stolar, u. 3. nov. 1886. Nabiral je narodne pesmi, slovenske pregovore ter priobčevati jel v

a) Slov. Bčeli l. 1852, t. III., l. 1853. t. IV., v Janežičevem „Cvetju slovanskega naroda“ l. 1852, v Glasniku l. 1854, Šolskem Prijatlu l. 1855, Slov. Koledi l. 1858, Glasniku l. 1859, kjer se nahajajo pregovori, kitice slov. pregovorov, prislovice, narodne

pesmi na pr. Škandrova Mica itd., zapisal — nabral V. Kurnik. — Glej tudi Besednik l. 1875 — 1878, kjer se nabajajo nekatere pesmi njegove na pr.: Moja domovina. Denar. Roža deklet. Vračilo sveta itd.

b) Novice l. 1854: Prihod pomladi; Slovo planinarja. „Ta pesmica je preprosta cvetlica rodoljuba, ki se bolj z rokodelstvom kakor s pesništvom peča; vendar ga žene serce včasih kako domačo zapeti (str. 312)“. — L. 1856: Novoletnica. Predpustna (po Vodnikovi meri). Mlinar na smertni postelji (Pravlica slovenskega naroda). Prebrisani kmet. Rokodelec popotnik (Dobrovoljka). Pod oknom. Lovska. — L. 1857: Predpustna. Beg pred plohom (Pravlica slov. naroda, v 40 razstavkih). Teržiška dolina, v 14 kiticah. Lan (po geslu Prešernovem). Železna cesta. Vinski brat. Vračilo sveta. — L. 1858: Predpustna. Veliki kovači. — L. 1859: Predpustna. — L. 1860: Rokodelska. Rotarski fant. Zadovoljni Teržičan. Predpustna. Pekvata krača (cf. Proklete grablje). Gomiljski zdravnik. V spomin Matiju Hribarju, kolarskemu mojstru in posestniku. Senožeska. Vesela novica (o vinu). — Prve tri je v katoliški družbi rokodelskih pomočnikov o božičnem kresu sam deklamiral. Kedar konča „Rokodelsko“, pravijo Novice, ni bilo ploskanja pred ne konca ne kraja, da se je pesnik vdrugič na odru prikazal in je v veselje poslušavcom začel drugo „Rotarski fant“, in spet je donel vesel ropot od vseh krajev verlemu pesniku v pohvalo, ki ni nehal pred, da ni postregel še z eno, ki jo je zapel od svojega lastnega doma pod naslovom:

Zadovoljni Teržičan.

Sem Teržičan,	Štruklje rad jem,	Vname se ples	Ko gnjezdo tič
Deleč poznan;	Vince pijem,	Jez sem vmes;	Ljubim Teržič,
Delam in pojem,	K mamki beržanki	Sučem dekleta	Kjer se zdeluje
Rad sem štemán.	Najrajši grem.	Bistrih očes.	Kosa, mešič.
Mi diši jed,	Kjer diši kljun,	Kdor me pozná,	Da sem le zdrav,
Kaša, podmet,	Purman, kapun,	Rad me ima	Vse mi gre prav,
Žganci in krape,	Serna, beržole,	Bodi drugodi	Bog daj, da srečno
Tudi trijet.	Nisem begun.	Ali domá.	Smert bi prestal.

„Bravci Novic že zdavnej vejo, kako bistra glavica je naš V. Kurnik, in danes smo imeli spet priložnost prepričati se, da ga smemo po pravici šteti v versto pravih národnih pesnikov, kteremu ne stopa kurji pot na čelo, kadar Pegaza jezdari, ampak brez vsega truda in brez vsega napenjanja mu pesmi tekó tako preprosto in gladko, da je veselje (str. 7).“ — L. 1861: Godec pod lipo. L. 1867: Striček Dobersvet. L. 1868: Čast poštenim siromakom. L. 1870: Pesem za kratek čas skoval v 16 kiticah V. Kurnik. Kdo je mar? Na primer bodi:

V v o d.

Bilo je v viharu noči —	Ko to slišim, se zavzamem,
Se še spomnite o toči,	Hitro od počitka vstanem
Ki je sula iz nebes —	Ter zapišem: „Kdo je mar?“
Ko me Vila obiskala,	Od te dobe me ni Vila
Zdajci vstati ukazala,	Ne trenutka zapustila;
Ter mi pravi: skleni vez	Jaz opeval ž njo sem dnar.
Zopet z manoj zapuščeno,	Tu jo znaš, moj bralec, brati,
Pevcev slavskih kdaj cenjeno.	Kedar češ in kolkorkrati:
„Kdo je mar?“	„Kdo je mar?“
Mi zapiši pesem eno	Skazkov, prošim, ne kazati,
In opevaj sami dnar.	Saj ni pisano za — dnar!

c) Danica kaže l. 1856 št. 14 — 16 njegovo jako zanimljivo: Kralj Rastislav. L. 1863: Sedanji svet — s pristavkom: Nekoliko natorne poezije sine regula itd.

d) *Vodnikov Spomenik* l. 1859 str. 137—140: Poštengana kaša (Domača prigodba). Koprivnik o poletji (Dečve strezite — Rožicam, — Vode prilite — Nageljnam itd.).

„Vojtehov brat, kolar in hišni posestnik v Tržiču, ima vso zapuščino rajnega pesnika. Z veliko marljivostjo si je iz posameznih papirčkov v lepo knjigo spisal vse pesmi Vojtehove, in spredaj je prilepil fotografijo njegovo. Pesmi je menda 120, pregovorov pa kdo vé koliko — cele 4 zvezke itd.“ — To bodi na znanje „Zvonu“, kateri nabira gradivo za životopis tega originalnega moža, ki je poleg Andrejaša, Vodovnika, Frankolskega in drugih zaslužil, da se ga spominjamo in mu priznavamo čast, katera mu gre itd. (1887 str. 632)^a.

Dr. Ethin Henrik Costa r. 18. okt. 1832 v Novem Mestu, gimnazijo dovršil v Ljubljani, doktorstvo modroslovja in pravdoznanstva v Gradcu, odvetnik, deželni in državni poslanec, vitez Franc-Jozefovega reda, župan, predsednik Slov. Matici itd., u. 28. jan. 1875. — Oče mu je bil Henrik Costa, r. 1799 v Ljubljani, vodja c. kr. colstva, u. 21. apr. 1870. Pisaril je deloma v domoljubnem smislu, marljivo deloval zlasti v družbi kmetijski in zgodovinski (Vid. Mitth. des histor. Vereins, Illyr. Bl., Carniolia), in prikupil se je posebno s knjigo: „Reiseerinnerungen aus Krain“ von Heinrich Costa. Mit Ansichten von Laibach, Neustadt, Veldes u. Lueg. Laibach, 1848. 8. 266. Druck Eger. — Sin Ethin bil je vzgojevan nemški; kot dijak poprijel se je slovenščine, in prvi nezreli sad dotičnega učenja njegovega je bil neki

a) *Hitri Slovenc. Schneller Slovene. Ohne Lehrer in 24 Lectionen* . . v. Janez Čbelarčki. 1851. Gratz. Ludewigh. — Pisaril je s prva nemški, vendar tudi na korist in slavo naši domovini n. pr.: *Denkbuch der Anwesenheit All. Maj. Franz Josef u. Elisabeth in Krain*. 1857. — „Mittheilungen des histor. Vereins für Krain“. Unter Dr. E. H. Costa's Redaction September 1856 bis März 1858. — *Die Adelsberger Grotte*, mit einem Situationsplane desselben. Laibach 1858. 8. 54. — Prvo slovstveno delo, s katerim se je Slovencem poslavil, pa je:

b) *Vodnikov Spomenik. Vodnik-Album*. Na svetlo dal Dr. E. H. Costa. V Ljubljani 1859. XI. str. 268. S spisi 86 pisateljev in štirimi na kamen tiskanimi dokladami. Nat. Kleinmayr-Bamberg. — Sam je spisal „Predgovor“ (slov. in nemški) pa „Biographische Skizze Vodnik's (str. 3—8)“. Prvo njegovo povabilo zastran bukev v *Vodnikov spomin* se nahaja v *Novicah* l. 1857 str. 358, napoved in vabilo k naročevanju l. 1858 str. 34, in naznanilo dovršenja 1859 str. 195. Dotlej je po *Novicah* vrlo priobčeval znanstvene pomenke v zgodovinskem društvu Ljubljanskem in to slovenski.

c) *Postojnska jama*. Popisal Dr. E. H. Costa. Tej knjižici je tudi priložen črtež postojnske jame. V Ljubljani 1863. 8. 48. Zal. Giontini. Nat. Blaznik.

d) V *Novicah* se nahaja na pr. l. 1863: Nekoliko besed o telovadstvu. Govoril Dr. E. Costa. L. 1864: Kaj je zgodovina? Kako se piše zgodovina? L. 1867: Načrt za izdajo naučnega slovnika. Še enkrat o naučnem slovníku. Sporočilo o kmetijskem shodu na Dunaji. — „Sporočilo o triletnem oskrbovanji mestnih opravil v Ljubljani od junija 1864 do maja 1867“ je tudi posebej natisnjeno slovenski in nemški. V Ljubljani 1867. 4. 21. — Razni govori v deželnem in državnem zboru. Zadnjikrat se je z ozirom na „Slov. Naroda“ članek: „Dr. Costa in njegove zasluge za slovenski narod“ (št. 231) oglasil sam v *Novicah* l. 1873 str. 337—339 s poslanico: „Svojim rojakom“, kjer proti koncu pravi: „Srce mora boleti vsacega rodoljuba, ako vidi, kakošen je stan slovenskega naroda v tem važnem trenutku. Namesti da bi složni delali za sijajno zmago o prvih neposrednih volitvah, rušimo vse, kar se je zidalo pod vodstvom Bleiweisovim skoz več desetletij. Na razvalinah narodne edinosti še le se bodo tožili tisti, ki so nesrečnega

razpora krivi: tisti, ki so prvi enostranski volilni shod sklicali, in prvi svoje enostranske kandidate stavili. Le narod naš bode žalobog! trpel žalostne nasledke takega dejanja . . . Bolj, kakor publih fraz svobode in omike treba nam je složnosti, edinosti v hudi borbi sedanjega časa! Z veseljem sem delal in delam za svoj narod, rad pa tudi prepustim težavno bojišče vsakemu drugemu, ako mene narod naš več ne potrebuje. Svojega prepričanja pa ne bom nikdar in po nobeni ceni predrugačil, in zmirom zvest ostal našemu geslu, ki je resnično cel program: Vse za vero, dom, cesarja! (cf. Jezičnik XXV. Dr. Razlag).

e) Koledar Slovenske Matice l. 1865 kaže, da je Dr. E. H. Costa z dr. Bleiweisom in dr. Vončinom bil v prvem opravičnem oddelku, ž njima zlagal jej pravila, sestavil pozneje opravični red, bil jej ustanovnik in od 15. okt. 1868 tudi predsednik, ter je od l. 1870 — 1874 vredoval „Letopisa“ podučni in zabavni del. Sam je spisal v Letopis Slov. Mat. l. 1869. I. „O dvoboji“, članek iz zgodovine prava. L. 1869. II. ima „Bibliografija slovenska ali slovensko knjigoznanstvo“, ktero je Dr. Costa z veliko spretnostjo sestavljal od začetka l. 1868 do konca l. 1873. Razun tega je sestavil: Statistični spregled vseh slovenskih čitalnic l. 1869. II. in l. 1874: Prvo desetletje Matice Slovenske, pa vsaj večinoma: Anton Lesar, duhoven Ljubljanske škofije, profesor na c. kr. viši realki, tajnik in odbornik Mat. Slov. (str. 94—100).

f) V Slovencu l. 1874 je nasprot „Slov. Narodu“ spisal članek: Gregor VII. in grofinja Matilda (l. 67. 68). Kot ustanovnik in odbornik „Katoliške družbe“ je vže l. 1869 o velikem zboru čvrsto govoril o „nezmotljivosti papeževi“ itd. — O smrti skazal se mu je tudi „Narod“ nekoliko pravičnejši (1875 št. 25); žalostnice posebne imajo Novice št. 5; Slovenec št. 13 itd. Sicer pa glej: Dr. E. H. Costa. Spisal V. Urbas. Založila in izdala Matica Slovenska. V Ljubljani 1877. 8. 126. Nat. Blaznikovi dediči. — In tudi: „Spomini na dr. E. H. Costo“ v Novicah l. 1876, pa: „Svojemu plemenitemu prijatelju dr. E. H. Costi v hvaležen spomin“ v Novic. 1877, kjer po omenjenih bridkih borbah naposled poje pesnik Josip Cimperman:

Vendar tolažbo imam, slavili Te bodo zanamci

In spominjali zvestó Tebe se, Tvojih zaslug.

Josip Novak r. 25. dec. 1833 v Podbrezju na Gorenjskem, sveč. 1859, kapelanoval v Selcih, Žužemberku, od l. 1871 dekan v Kočevju, u. 11. nov 1883. Popevati jel v latinskih šolah učenec in prva pesmica njegova se bere a) v Vedežu III. l. 1850 „Zadovoljni“. — Jako krepke, dokaj slovanskega duha, b) po Novicah na pr. l. 1853: Sveti Matija (Legenda). Želja po domačiji; l. 1854 so: Prodani sin in spokorjeni, razbojnik; l. 1855: Osoda; Izgled; l. 1856: Obletnica Francetu Domiceljnu bogoslovcu itd. Novi svet in stari; l. 1857: Novoletnica; l. 1858: Žalostinka g. Jurju Kobetu (Vid. Jezičnik XVII str. 16); o Vodnikovem spomeniku; l. 1863: Slovstvena drobtinica itd. — c) Vodnikov Spomenik l. 1859: O bitvi (Bratje krepki in Slovani — Složni na bojišču zbrani!); Spoznanje. — d) Glasnik l. 1858: Narodne pripovedke iz Podbrezja. I. Od bele kače; l. 1859: Od večnega čevljarja (šuštarja) itd. — e) Danica 1865: Solzica na grob svojega nepozabljivega prijatla, g. Janeza Voglarja, stolnega kaplana. — f) Narodni Koledar in Letopis Slov. Matice 1867: Družba sv. Mohora. Beseda vsem rodoljubom. — g) Koledarček družbe sv. Mohora 1868: Slovenska Matica. Njen namen in njena delavnost. — Gl. Zvon 1883 str. 801. — Na primer bodi le v Novicah 1855 str. 56 pa 1856 str. 298:

Osoda.

Dva golobčka letela,
Skupaj se na hrast usela,

Skup na vejici gerlila,
Eden družega ljubila.
Priletí z goščave strela —
U serec oba zadela.

Novi svet in stari.

(Po ilirskem).

Svet sedanji pregizdavi	Je sledeča prislovica:
Hvali se večkrat in pravi:	„Svet sedanji v svojem znanji
„Naši dedje so še spali,	Je v ljubezni dokaj manji,
Maló so reči spoznali!“	In njegovo umovanje
Al morda da tud' resnica	Prazne slame več nažanje“.

Valentin Lah r. 9. febr. 1833 v Komendi, sveč. 1857, služboval v Metliki, Šmariji, Radolici, Šmartinem pri Kranju, od koder je šel k Trapistom, potem k redovnikom vstajenja Kristusovega (Resureksistom), mudil se nekaj časa v Drinopolju, Carigradu, v Rimu; zaradi bolehnosti vrnil se je domu, pomagal v Dolu, služil v ženski kaznilnici v Bégunjah, potem v Naklem, odkoder je šel zopet v Bosno, pastirjval v Dubici, kjer je bil silovito umorjen v noči od 24. na 25. majnika 1886. Ranjki je bil čvrst Slovenec; pisal je kratko pa krepko. Slovensko je spisoval vže l. 1851 v Daničici, v domačem časniku v Alojznici (Slovenec 1886 št. 123); kot bogoslovec pa je spisal šolski mladini prekristno knjižico:

a) Sv. Alojzi, ali šestnedeljna pobožnost v čast sv. Alojzja poleg nemškega. Pridal je molitve za službo božjo in življenje sv. Stanislava Kostka. Ljubljansk bogoslovec (Valentin Lah). V Ljubljani 1856 12. IV. 310. Zal. Gerber. Natis II. 1861. — III. 1867. — IV. 1874.

b) V Novicah l. 1860 je jedernat spis njegov: Beseda o petju sploh in o petju v šoli (št. 23. 24); l. 1874 iz Bosne dopis, vabeč Gorenjce v Bosno namesto v Ameriko itd.

c) Pobožni otrok ali podučne in molitvene bukvice za mlade kristjane. V Ljubljani 1862. 16. 175. Zal. Gerber. — Nat. II. 1865. Spisal V. L., duhoven ljubljanske škofije.

d) Danica mu je bila jako priljubljena in pogostoma je dopisoval vanjo na pr. l. 1864: Dogodbe pri Marii Devici na Brezjah na Gorenskem. L. 1867: Bratje keršanskih šol. Čertice o njihovih šolah. L. 1870: A. Vojska laži - liberalizmu, razširjajmo pravo omiko. L. 1871: Misli v preydark in poterjenje dušnim pastirjem. B. Bratovščine. C. Stanovitnost poboljšanja v misijonu. Stanovske družbe. L. 1874: Iz Bosne (Marija - Zvezda) do častivcev presv. R. Telesa. Vrednost in sreča mniškega stanú. Stopite v red oo. Trapistov v Bosni. L. 1876: Iz Rima, posebej o Talijanih in Slovenih. L. 1880 — 81: O naselbi v Bosno. Marija-Zvezda. Maglaj o Verbasu. Olikovanje Bosne itd. itd.

e) Keršanski posel ali bukvice za posle in njih gospodarje, pa koristne tudi drugim ljudém s podukom in vsimi potrebnimi molitvami. Spisal V. L., duhoven ljubljanske škofije. V Ljubljani 1872. 16. str. 384. Zal. Giontini. Nat. J. Feichtingerjevi nasledniki v Lincu.

f) Slovenec ima jako zanimljive dopise v verstvenem in narodoznanskem oziru iz Drinopolja, iz Carigrada, o Bolgarih itd. l. 1875 — 6.

g) Archiv für kath. Kirchenrecht . . v. Dr. Fr. Vering. Mainz 1878 . . ima učeno razpravo: „De Boriso seu Michaële I., primo rege christiano Bulgarorum a. 852 — 888“ (str. 274 — 293) in l. 1879: „De Borisi seu Michaëlis I. regis Bulgarorum successoribus usque ad subjugationem Bulgariae ab anno 888 — 1019“ (str. 81 — 121). Auctore Valentino Lah, presbytero dioecesis Labacensis. V njej se ozira tudi na vire slovanske (Palacky, Jireček, Miklošić, Rački, Palauzov, Drinov, Hilferding, Golubinski, ktereга zlasti

zavrača) priporočujevaje to vsem bogoslovcem katoliškim, da se gledé pravoslavja prav spozná resnica.

„Kranjci ste pri vseh težavah vendar še srečni. Vidim, da ljudje po premnogih krajih na Ogerskem, Hrvatskem, Dalmatinskem, posebno pa na Turškem težko težko rijejo naprej s telesnim životom, ah, kako slabo pa z dušnim! piše iz Carigrada. Po sedanji skušnji smem z dobro vestjo in popolnim prepričanjem reči, da toliko in tako vredjene dušne hrane, kakor je na Kranjskem, nima celi avstrijski iztok in jug, in kolikor zamorem sklepati iz dušnega pastirovanja tukajšnjih frančiškanov, ki vsi posnemajo italijansko šego, tudi sama Italija ne, toraj gotovo tudi ne francoska dežela, ter Španija, ki posnemate Italijo.

Naj toraj Slovenci Boga hvalé za tako obilno dušno hrano ter jo obračajo dušam v živež, sicer se jim zamore mesto pogače dati ovsenjak ali kamen. Prepričal pa sem se tudi, da duhovni menda nikjer ne uživajo tako splošne časti in veljave kakor po Kranjskem. Pod dobro drevo se rado hodi sadje pobirat . . . Za Bolgare, za Armene . . . molite še po Slovenskem za-nje, saj je Slovenija v molitvi za zedinjenje razkolnikov prva in največ storila itd.“ (Slovenec 1875 št. 66). „Tolovajski napad na misijonarja Val. Laha in grozen umor“; „Govor na grobu“ itd. glej Zg. Danica 1886 l. 23. 24. itd. v dopisih iz bosanske Dubice!

Blaž Sušnik r, 29. jan. 1834 na Gojzdu nad Kamnikom, sveč. 1862, duhovni pomočnik v Knežaku, potem v pokoju, u. ondi 3. apr. 1866. Dijak je v IV. razredu gimnazijskem v imenu svojih součencev za slovó katehetu Jož. Globočniku l. 1854 zložil sonet, čegar zadnji razstavek se glasi (Danic. l. 29):

Po dolgem, trudapolnim delu, dragi!
Podaj se v zaželen pokoj počivat,
In enkrat v večni raj nebes prebivat!

Tako je zapel „Faránam sv. Ane na Gojzdu“ o priliki vpeljanja novega duh. pastirja pesem (l. 40), L. 1856 ima a) Danica pobožen spis „Dvanajst ur“. — b) Novice l. 1857: Jeršičeva prepad na Gojzdu itd. — c) Glasnik l. 1858 kaže nekaj njegovih dopisov o gimnaziji Ljubljanski (str. 107); Narodni pregovori; l. 1859: Šembilja itd. — d) Vodnikov Spomenik čvrsto pesem: Valentina Vodniku 3. febr. 1858 (str. 217). — „Dopisoval je rajni — Blaž Sušnik — rad slovenskim knjigam in časnikom, ki jih je bral koj od prvih let tako redno, da mu ne vem enacega učenca bravca tistih let. Kar pa je pisal ranjki, bilo je živ ogled notranjega njegovega: poštena beseda poštenega serca, izgled sedanji mladini, ki zahaja tako rada na polzko ter nevarno polje (Danic. 1866 str. 93)“.

Književstvo in umetnost.

Pregovori, prilike in reki. Nabral jih Fran Kocbek. V Ljubljani. Izdal in založil Anton Trstenjak. Natisnila Klein in Kovač 1887. 8°, 95 str. — Ta zbirka je prva večja, ki obsega 3000 slovenskih pregovorov, prilik in rekov. Marljivi g. nabiralec pravi v predgovoru: „Sezajmo tedaj po tem bogatem zakladu modrosti; zlasti učitelji, kateri nam odgajajo nežno mladino, naj se okoriščajo s pregovori pri pouku, saj pravi Sommert o važnosti pregovorov v šoli: V pregovorih je izražen značaj narodov, iz njih čitaš bistrost razuma, zdrav, krepak narodni humor; iz njih zajemaš bogate izkušnje, običaje in navade naroda. Pregovori nam krepé čut do poštenosti, odkritosrčnosti in pravnosti; in to bodi zadača narodni šoli“. — Nađejamo se, da noben slovenski učitelj in nobena slovenska učiteljica in tudi šolska knjižnica ne bode brez te prekornostne knjižice, katera stane le 50 kr. — Dobiva se pri založniku g. Ant. Trstenjaku v Ljubljani.